בס"ד "הדף היומי לתולדותינו"

יום א', ל' במנחם אב תשס"ה (04 בספטמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום א' דראש חודש אלול: "זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו!" [תהלים קי"ח 24]

דף רגיל זה לא. טרם התפניתי נפשית לחזור לפורמאט שלמדנו במשך הימים והשנים לאהוב כל-כך, דף המספר על מה שהיה ואיך זה היה. נוח מאד שאיננו נמצאים בתוך הסערה להסתכל מרחוק (בציר הזמן לפחות, ולעתים קרובות גם בציר המקום) ולנסות להכיר אירוע זה או אחר. כאשר זה גם קרה בדור שלנו, אנחנו מנסים לזכור אילו כוחות פעלו באותו אירוע ואולי גם למה.
היום אנחנו אמנם כבר אחרי סילוק ההתיישבות מחבל ארץ-ישראל, אך עדיין נמצאים בתוך הסערה (ולא רק אצלנו, ר"ל, כידוע...). ואולם, אנחנו לקראת פתיחת שנה חדשה, שנת תשס"ו הבעל"ט. כפי שבאמת לא ידענו לפני שנה מה מצפה לנו ב- 13 החודשים הבאים (שנה זו היתה מעוברת), גם עכשיו איננו יודעים אילו ברכות תביא לנו השנה הקרובה. אך ללא ספק, כיוון שהסערה עוד איתנו, צו השעה הוא לעזור לעם ישראל בכלל, ולתושבי גוש קטיף והשומרון לשעבר בפרט, להתאושש, להשתקם ולבנות מחדש את החיים שלנו ושל משפחותינו. המשבר הוא של כולנו, וגם שניצולנו מהסכנה של יהודי מרים את ידו על יהודי אחר, וחילול ה' יתברך הכרוך בכך, אעפ"י-כן לא ניצולנו (וטוב שכך!) מהצורך ללבן ביחד כיצד אנחנו רוצים להמשיך ביחד בארץ הזו. הצעה אחת קיבלתי מאחד מכם בימים האלה:
לפני כשבוע זכיתי לשמוע שעור של הרב מוטי אילון (ראש הישיבה של ישיבת הכותל), והוא השתמש במשל הבא לתאר את מצבנו-
פעם, איש אחד ביקש להוסיף קומה לביתו. הוא עבד קשה ואכן הוסיף את הקומה אך,לצערו הרב, פתאום התחלו להופיע סדקים בקירות. כשהופיע הסדק הראשון, בעל הבית הזיז אחת התמונות התלויות על הקיר כדי להסתיר את הסדק! אבל הסדקים הלכו וגדלו, ובסופו של דבר לה היתה ברירה אלא להזמין מהנדס. המהנדס בדק את הקומה החדשה ואח"כ ירד לבדוק את העמודים בקומת הקרקע. ואז הוא כעס מאד על בעל הבית. "איך יכולת לבנות קומה שנייה על יסודות כה חלשים!? אילו תוכננו היסודות כהלכה, הסדקים לא היו מופיעים בקומה השנייה!"
ואז הרב דיבר על החשיבות של התחברות לכל עם ישראל – הוא סיפר שאחד התלמידים שלו תיאר את ההפגנות נגד ההתנתקות כ-"DVD" – "דוסים ועוד דוסים"! [כנראה הוא לא ראה, בין היתר, את "**התא הכתום**".] מוסיף הקורא, "אני בהחלט מסכים. אין לי ספק שאילו היינו מצליחים בעוד מועד להתחבר לכל עם ישראל, לא רק ההתנתקות היתה אחרת, אלא המצב של החברה בכלל היה אחרת." [בתודה מראש ל-מ.ב.]

בשעה שהיינו בכפר מימון הקיץ, ההרגשה היתה כי אנחנו נמצאים באוניית מעפילים, הממתינים לקבל אישור לנחות. מתוך כך, הרהרתי לעצמי על הרעיון של ספינה. לא טוב, חשבתי, שכל הנוסעים נמצאים בצד אחד של הספינה. הכלי עלול לנטות וחלילה לטבוע. חיוני, אמרתי, שיהיו אנשים בכל הצדדים – רק בדרך הזו נוכל להבטיח שנישאר 'למעלה'. מה שכן חשוב – שתהיה הסכמה על יעד ההפלגה, לאן אנחנו רוצים להגיע. הדרך יכולה

= "ויהי החודש הזה סוף וקץ לכל צרותינו..." [מתוך תפילת מוסף לראש חודש]
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים וחודש טוב לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום א', ל' במנחם אב תשס"ה (04 בספטמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

להיות (וטוב שכך!) מגוונת. אך, צריכים להגיע ביחד. והנמשל – העם המיוחד שלנו: עלינו להאזין אחד לשני כדי שנוכל להכיר את המשותף ולגבש את היעד שאליו רוצים להגיע.

= **"ויהי החודש הזה סוף וקץ לכל צרותינו..."** [מִתוך תפילת מוסף לראש חודש]
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים וחודש טוב לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל